

Květná neděle

Mt 21,1-11; Iz 50,4-7; Flp 2,6-11;Mt 26,14-27

Na Květnou neděli nám Boží slovo přináší znepokojující poselství: poselství o nestálosti lidského srdce.

V úvodu bohoslužby čteme úryvek o Ježíšově slavném vjezdu do Jeruzaléma, kdy ho lidé vítají jako vítězného krále, a volají „Hosanna synu Davidovu“.

Ale v pašijích se všechno dramaticky mění. Velekněží a starší přemluvili lid, aby si vyžádali Barabáše, a Ježíše dali popravít. Najednou už není žádné „Hosanna“, ale „Na kříž s ním“.

Nabízí se říci, že lidé volali nejdřív „Hosanna“ a pak „Ukřižuj“ proto, že byli strženi těmi ostatními - davem. Jenže v evangeliu je ještě jedno takové svědectví o lidské nestálosti. Je úplně stejné, ale netýká se davu, ale jedince. Mám na mysli apoštola Petra. Petr se nejprve zapřísahá: „I kdyby se všichni nad tebou pohoršili, já se nepohorším“. Jenže pak, v náročné chvíli, svého milovaného Mistra a Pána zapře.

Ano, naše srdce je nestálé a vrtkavé; a stačí málo a láska se změní v nenávist nebo naprostou lhostejnost. Kdyby však poselství dnešního Božího slova končilo zde, museli bychom odejít smutní, podobně jako Petr, který se při uvědomění si své vlastní nepevnosti a malé statečnosti rozplakal.

Ale hlavní postavou není dav, ani apoštol Petr... Hlavní postavou je Ježíš! Ten, který nás vykupuje z nestálosti našeho srdce a z protikladů, které jsme způsobili... Ten, který zůstává Králem, i když my Ho odsuzujeme k smrti kříže...

Pane Ježíši, Králi lásky, důvěřuji v tvou milosrdnou dobrotu!

